

متفاوت تر

همه خواهیم مُرد

همه خواهیم رفت

چه بخوایم چه نخوایم

چه باور کنیم چه نکنیم

اما "چگونه مُردن" منوط است به "چگونه زندگی" کردن... "شرافتمندانه ترین" نوع مرگ، مرگی است که به دست "دشمنان" رخ بدهد، برای همین فقط همین یک نوع مردن را هم "تبریک" می گویند هم "تسلیت"!

"هموطنان شرافتمند" من، مادر من، پدر من، برادر من، خواهر من، عزیزان من، شما با "شرافت" رفتید، چرا که با "شرافت" زندگی کردید و چقدر "بی شرافتند" کسانی که از داغ شما نسوختند! چرا بسوزند؟! خود آنها جزو دشمنان اند بدون شک...

همانها که وقتی ساختمانی ریزش می کند، طیاره ای سقوط میکند شمع در دست ژست های غمگین مناسب عکاسی می گیرند! اشک های سرد مناسب شب کنکور میریزند، اما وقتی "دشمن" هموطنانی را "میزند" لال می شوند، آخر زندگی بی شرافت، یعنی همان "زندگی لال بودن در برابر دشمن" زندگی بی شرافت یعنی از دیوار ناراحت شدن که چرا ریخت! از ماشین ناراحت شدن که چرا چپ کرد! از قلب ناراحت شدن که چرا ایستاد! از آتش ناراحت شدن که چرا سوزاند! اما از "دشمن" ناراحت نشدن که چرا زد!!!

چه بی شرافتید و چه بی شرافت خواهید مُرد، بگذرم...

"هموطنان شرافتمند من" آرام بگیرید کنار میزبان چشم انتظاران "حاج قاسم"، او شما را به مهمانی "حضرت مادر جان" خواهد برد، گوارای وجودتان، سلام ما را نیز برسانید...

فقط خدا میداند چه داغی بر دل "خانواده هایتان" افتاده

فقط خدا میداند چه داغی بر دل رهبر ما افتاده

فقط خدا میداند چه داغی بر دل ما افتاده

از خداوند بخواهید این "داغ" را مبدل به توان روزافزون کند در ما برای "ضد دشمن" شدن...